

Література:

1. Мультимедійний навчальний посібник "Адміністративна відповідальність" Поняття, властивості та принципи адміністративної відповідальності. Національна академія внутрішніх справ - 2015 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу: https://arm.naiu.kiev.ua/books/adm-vidpov/pages/rozdil_1.html.
2. Адміністративне право України: Підручник: За заг.ред. д.ю.н., проф. Коломoeць Т.О. – Київ: „Истина”, 2008. - 457с.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/term/33454>.
4. Кодекс України про адміністративні правопорушення [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.

Василенко О.В.,
слухач 5-В курсу ННІЗДН НАВС

ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ, ВИНЕСЕНИХ ПРОТИ УКРАЇНИ

Практичне регулювання та захист прав людини та громадянина має свої специфічні особливості як у світовому, так і у національному вимірі. Ні для кого не є новиною, що забезпечення прав людини залежить від рівня формування і функціонування громадянського суспільства.

В науці широко обговорюється питання, якими мають бути сучасна держава і громадянське суспільство, проте, навряд чи хтось не погодиться з тим що вони мають бути ефективними. Саме тому, для регулювання суспільних відносин та належного забезпечення прав людини, вітчизняне законодавство повинно спиратись на норми міжнародного права, які створені з урахуванням практики провідних країн світу.

У 1997 р. для України набрала чинності Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод [1]. Як зазначають дослідники, вона створює не тільки найбільш ефективну у світі систему міжнародних норм для захисту прав людини, але і взагалі, одну з найпрогресивніших у світі форм міжнародної судової процедури [5, с.

9]. Таким чином, з'явилась реальна можливість захисту власних прав та свобод на міжнародному рівні. Це право реалізується шляхом звернення до Європейського суду з прав людини.

Однак очевидним є той факт, що навіть рішення Європейського суду з прав людини на користь заявника, не має практичного значення в тому випадку, якщо не існує реального механізму виконання такого рішення.

Виконання рішень Європейського суду з прав людини передбачається ст.46 Конвенції про захист прав і основних свобод людини. Це положення створює специфічні правові зобов'язання для держави-відповідача.

Стаття 81 Закону України «Про виконавче провадження» [2] встановлює, що порядок виконання в Україні рішень іноземних судів і арбітражів визначається відповідними міжнародними договорами та законами України. Згідно зі ст.17 цього Закону, виконання рішень Європейського суду з прав людини має відбуватись з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського Суду з прав людини» [3].

Одразу після проголошення рішення, воно передається до Комітету Міністрів Ради Європи, після чого секретар надсилає завірених копії сторонам, Генеральному секретарю Ради Європи, третій стороні чи іншій безпосередньо заінтересованій особі. Якщо усні слухання у справі не проводились, проголошенням рішення вважатиметься згадане вище повідомлення сторін.

Проте, поняття виконання рішення Європейського суду з прав людини не обмежується питанням виплати відшкодування за завдану заявникові матеріальну або нематеріальну шкоду. Те чи інше рішення з констатацією порушення положень Конвенції передбачає необхідність вжити заходи не тільки індивідуального але й загального характеру.

Заходами індивідуального характеру є заходи, які вживаються державою з метою припинення встановленого Судом порушення та відновлення правового становища заявника настільки, наскільки це можливо, до того ж стану, в якому воно перебувало до порушення Конвенції (*restitutio in integrum*). При цьому компетентні органи держави-відповідача самі вирішують, які заходи, зважаючи на наявні в національній правовій системі засоби, є найбільш відповідними для досягнення *restitutio in integrum* [4].

Заходи загального характеру розробляються та застосовуються державою-відповідачем для запобігання новим, подібним до визнаних Судом, порушенням, або зупинення порушень, що тривають. Такі заходи можуть бути направлені як на зміну відповідної практики, так і на внесення змін до існуючого законодавства.

Для забезпечення невідворотності виконання рішення Європейського суду з прав людини, доки відповідна держава не надасть інформацію про сплату нею призначеної сатисфакції (відшкодування) або про вжиття відповідних можливих заходів індивідуального характеру, справа вноситься до порядку денного кожної наступної наради з прав людини Комітету Міністрів, якщо Комітет не вирішить інакше. Якщо відповідна держава інформує Комітет Міністрів про те, що вона ще не готова надати інформацію щодо вжиття заходів загального характеру, необхідних для забезпечення виконання рішення, то така справа знову вноситься до порядку денного наради Комітету Міністрів, яка відбувається не пізніше як через шість місяців потому, доти, доки Комітет не вирішить інакше [6, с. 76].

Таким чином, підсумовуючи викладене, очевидним є висновок стосовно дійсної прогресивності системи виконання рішень Європейського суду з прав людини, створеної на підставі Закону України «Про порядок виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини». І хоча на практиці існують певні нюанси, адже навіть найдосконаліше законодавство не в силі врегулювати всю сукупність постійно виникаючих суспільних відносин. Цей Закон відтворює практично всі сучасні прогресивні підходи до виконання рішень Європейського суду з прав людини, та є запорукою безумовного виконання Україною його рішень.

Література:

1. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_004

2. Закон України «Про виконавче провадження» [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/606-14>

3. Закон України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського Суду з прав людини» [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3477-15>

4. Рекомендація № R (2000) Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам «Щодо повторного розгляду або поновлення провадження у певних справах на національному рівні після прийняття рішень Європейським судом з прав людини» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_175

5. Дженинс М., Кэй Р., Бредли Э. Европейское право в области прав человека (Практика и комментарии). Пер. с англ. – М.: «Права человека», 1997. – 640 с.

6. Туманов В.А. Европейский Суд по правам человека. Очерк организации и деятельности. – М.: Издательство НОРМА, 2001. – 304 с.

Вінницька П.К.,

здобувач вищої освіти освітнього рівня «магістр» за спеціальністю «право» НАВС

Стрельченко О.Г.,

к.ю.н., доцент, професор кафедри публічного управління та адміністрування НАВС

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА ЛІЦЕНЗУВАННЯ ЯК ЗАСОБУ ЗАХИСТУ СОЦІАЛЬНО-НЕЗАХИЩЕНОЇ КАТЕГОРІЇ ДІТЕЙ-СИРІТ ТА ДІТЕЙ ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

Відзначимо, що ліцензування, відповідно до Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» це засіб державного регулювання провадження видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, спрямований на забезпечення реалізації єдиної державної політики у сфері ліцензування, захист економічних і соціальних інтересів держави, суспільства та окремих споживачів [1].

Основними завданнями ліцензування є регулювання суспільних відносин у сфері ліцензування видів господарської діяльності, визначення виключного переліку видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, встановлення уніфікованого порядку їх ліцензування, здійснення нагляду і контролю у сфері ліцензування,